

Krammedyr

Af Thorkil Thorsen

KLUMME

De sniger sig ind på dig. Eller kaster sig over dig. Tager ikke imod en fremstrakt hånd. Det er krammedyrene, jeg taler om.

Jeg oplever nu og da, at folk, jeg ikke rigtigt kender og derfor ikke har noget forhold til, ikke giver mig hånden, når vi hilser på hinanden. Heller ikke selv om jeg selv rækker hånden frem til netop det formål. De vælger at ignorere hånden og fører deres hoved frem på siden af mit og omfavner mig kind mod kind. De giver mig simpelthen et kram. Jeg er ikke kropsfor-skrækket og lider ikke af berøringsangst, men alligevel finder jeg det ofte ubehageligt, når krammedyrene trænger sig ind på mig og på den måde overskrider min komfortzone og mine grænser. Jeg skal da gerne indrømme, at det generer mig mest, når det er mandspersoner, der gør det. Jeg bryder mig sjældent om det. Og jeg er ikke alene. Hele 61 procent af den danske befolkning har følt væmmelse og ubehag ved at blive krammet i halvhjertede omfavnelser af personer af det samme eller modsatte køn.

Hvad er det lige, der sker?

For få år siden var det nærmest uhørt og uset, at mænd krammehilste hinanden. Så blev det langsomt almindeligt, at nære venner begyndte at gøre det. Nu er der gået inflation i det. Man kan iagttage det i det offentlige rum, hvor fx fjernsynsværter omfavner deres talkshowgæster. Eller når nogen vil takke Hans kongelige Højhed Kronprinsen for en pris (og i den situation er det virkelig upassende!). Jeg har set folketingspolitikere give en arg politisk modstander et kram til dennes jubilæumsreception.

I mange af disse situationer ser man tydeligt på den bekrammede, at han ikke bryder sig om det, idet omfavnelsen udarter sig til et såkaldt rumpekram. Rumpeskrammet er karakteriseret ved, at den overfaldne – den passive – stikker rumpen bagud, fordi det simpelthen kommer for tæt på og er for akavet og ubehageligt. Hvis den aktive part i dette intermezzo opdager den andens ubehag og derfor skynd-

somt holder igen, kan han sit kram. Hvis han tonedøv fortsætter sit overgreb, er han en ubehøvlet, respektløs klaphat.

Jeg har venner, jeg har været på hilsekram med, så længe jeg kan huske. Andre er jeg først begyndt at kramme efter mange års venskab. Og jeg har venner, som jeg aldrig krammer. Venskabet med mine ikke-krammevenner er ikke ringere eller mere overfladisk end de andre venskaber. Det forekommer bare ikke naturligt mellem os at skulle kramme. Vi er kammerater, ikke krammerater. Vi giver hånd, når vi ses. Dertil måske et venskabeligt dask på skulderen.

Her er vi ved en vigtig pointe, nemlig at lysten eller ulysten til at kramme ikke altid er ligefrem proportional med sympatien for den anden. Der er noget andet udefinerbart, der spiller ind.

Krammeriet har også en anden væsentlig detalje. Hvis man først én gang har indladt sig på at være på krammehilsen med en anden person, kan det være svært at komme ud af det igen. Ved afslutningen af midlertidige fællesskaber, fx højskoleophold, grupperejser eller bare et godt aftenselskab, er det for mange naturligt at lade sig gribe af den gode stemning og at sige farvel til de fleste andre med en ordentlig krammer. Hvad man i netop det øjeblik måske ikke tænker på, er, at man kan møde dem i Brugsen eller på færgen et par måneder senere. Og dér kan det blive ganske akavet og pinligt, hvis den ene er et

vedholdende krammedyr og den anden absolut ikke.

Som nævnt har jeg det sværest med de mandlige krammedyr. Min tolerancetærskel for krammehilsener er højere over for kvinder. Jeg har kvindelige bekendte og venner, som jeg gerne krammer med, når vi mødes og skilles. Men der findes undtagelser også dér. Jeg har kusiner, jeg ikke krammer med. Men hende på Sdr. Allé har jeg lyst til at kramme hver gang. Jeg er på sporadisk kram med ganske få kvindelige kollegaer og med andre, jeg kender og møder gennem mit arbejde.

I arbejdslivet kan krammehilsner virkelig være en prekær foreteelse. Jeg har set en stillingsansøger kramme hele bedømmelsesudvalget til afsked efter et ansættelsesinterview, selv om hun aldrig før havde set nogen af dem. Man kan da sige, at hun fik krammet dem uden at få krammet på dem, for hun fik ikke stillingen. Jeg har ligeledes med stor forundring observeret, hvordan personer har givet sig selv et dårligt udgangspunkt ved at komme til et forhandlingsmøde og kramme en af deltagerne fra modparten. På den måde har de amatøragtigt og utidigt synliggjort private sympatier i en professionel sammenhæng, hvor positive følelser for dem på den anden side af bordet er et forstyrrende element. Det er dårlig stil. Manglende situationsfornemmelse. Et køligt og formelt håndtryk havde været på sin plads.

Men hvorfor er det, at flere og flere synes, at de skal kramme ikke-venner og næsten ukendte, når de hilser goddag eller farvel? Oxytocin er måske svaret!

Oxytocin er et hormonstof, som dannes og frigøres bl.a. ved kærtegn, knus, kram og nærvær mellem mennesker. Stoffet, der af nogle omtales som ”lykkehormonet”, har angiveligt mange positive og eftertragtellesværdige egenskaber. Det reducerer stressfølelse, fremmer følelsen af mæthed, sænker blodtrykket, fremmer fordøjelsen, styrker immunforsvaret, fremmer kreativiteten og meget, meget mere.

Så måske er krammedyrene bare oxytocin-jægere. De vil simpelthen være mindre stressede, have lavere blodtryk, bedre immunforsvar osv.

Den gode nyhed i alt det her er, at man nu kan få oxytocin som næsespray. Man kan forestille sig flere anvendelsesmuligheder. Her er bare ét forslag: Når man på lang afstand ser et krammedyr komme hen imod én, kan man for eksempel trække næsesprayen frem og med udstrakt arm tilbyde ham et snif og dermed tilfredsstille hans oxytocin-hunger, uden at man selv skal lægge krop til.

Det ville for det meste passe godt ind i mit kram.

Hele 61 procent af den danske befolkning har følt væmmelse og ubehag ved at blive krammet i halvhjertede omfavnelser

THORKIL THORSEN er efter 40 års frivillig eksil tilbageflytter i 2009. Potentiel pensionist. Pendler mellem lønarbejde som seniorforsker i København og selvstændig konsulentvirksomhed på Bornholm.